

הגבורה איננה פיסגה. היא דרך העפלה שאין בה קפיצות. היסוד שבגבורה אינו האומץ, אלא הנכונות להקרבה עצמית. לאומץ שבגבורה יכול להגיע גם האיש המפחד אם חזקה בו נכונות ההקרבה. הפחד הוא מעצור והאיש הנכון יתגבר גם על המעצור הזה...

הגבורה האמיתית מתגלה גם בחולין של יום יום אנו רגילים לייחס את מושג הגבורה לצבאיות מסיבה מובנה מהלוחם נדרשת הסכמה למפרע להקרבה מקסימלית, לקרבן חיים אך אין זו הדרך היחידה אפשר זו דרך המלך של הגבורה אולם למעלה מוליכים אלפי שבילים.

הגבורה, כמו כל כשרון, אינה רכוש פרטי היא סגולה המעשירה את כל הכלל לכן נפשנו סולדת כל כך מגנדרנות והתפארות של אנשים אמיצים. בכך הם מרחיקים את עצמם מהפסגה לא הפחדנות היא היפוכה של הגבורה אלא האנוכיות. האיש האנוכי יכול להיות אמיץ, אך גיבור לא יהיה אין גבורה בבאנדיטיזם אף לא בנועז ביותר.

הגבורה היא קודם כל מידה מוסרית הגבורה, שהיא הקרבה אינה אכזרית ביסודה היא איננה מתאכזרת זו היא הצורה הנעלה ביותר של השירות ביסודה היא אהבת הזולת.

דרכה האנושית ביותר של הגבורה היא השליחות יש עושה למען הכלל ופעולתו משתבשת ביסודות זרים כמו יהירות סיפוק יצרים רצון להשתלטות אנוכיות קיבוצית של קבוצה קטנה ואז מופיעים גם הסימנים החיצוניים: פגיעות בבלתי אשמים אכזריות מיוחדת אי ניקיון בבחירת האמצעים אי הערכת החיים.

לא כן השליח הפועל רק בשם שולחיו ולמען שולחיו ובמידה שזה נחוץ לשולחיו רוחב הבסיס קובע את גובה הפסגה

הגבורה היא תכונה אנושית חיובית אין גבורה בלי מטרה הומאנית ובלי הומאניות כי עיקרה חיוב החיים - החיים על כל גילוייהם הטובים לכן קשה לו לאדם המחונן בסגולת הגבורה להרוג הוא מגיע לכך רק באין מוצא אחר כשאין צל של ספק בצדקת ההריגה כשהמעשה נחוץ למען החיים

ההקרבה איננה התבטלות. אין היא מבקשת את טשטוש עצמיותו של האיש רק אדם שיש לו הרבה יכול לתת הרבה ובאישיות הדלה אין בה כל טובה לכלל

ארצנו תדרוש כוח הקרבה רב מן הנוער שלה. משום כך נחוץ לה נוער עשיר-רווח, צמא חיים ואושר ונכון להקריב את אושרו ואת חייו

על פי הגדרת מילון אבן שושן הגיבור הוא:

"1. חזקן, רב כוח,

2. חזקן ברוחו, אמיץ"

מהלך היחידה:

1. מפזרים על הרצפה סיטואציות מהחיים, כל אחת מקבלת 5 מדבקות ומדביקה על הסיטואציות שהתנהגו בגבורה לפי דעתן.

2. הצגת הגדרה לגבורה לפי המילון, גבורה פנימית וחיצונית:

בעמים מתואר הגיבור כאיש מלחמה –

כובש ארצות ומנצח, או כלוחם חרות המשחרר את עמו מיד אויביו.

ואילו במקורות היהדות מתואר הגיבור כמי שמשתלט על תאוותיו

ויצריו "איזהו גיבור – הכובש את יצרו" (אבות ד, א).

מה הקשר בין שני ההופעות הללו של מידת הגבורה, החיצונית

והפנימית? האם הן תלויות זו בזו?

אנחנו נתמקד בגבורה הפנימית..

3.

איזהו גיבור? הכובש את יצרו, שנאמר (משלי ט"ז, ל"ב): "טוב ארך

"אפיים מגיבור ומושל ברוחו מלוכד עיר

איזהו גיבור? – שראוי שיתהלל בגבורתו? הכובש את יצרו- שאינו נכנע

ותאוותו ושרירות ליבו והוא שולט ברוחו שנאמר: טוב ארך אפיים

מגיבור- המאריך אפו ואינו ממהר לנקום נקמתו, טוב הוא וחשוב

מגיבור מלחמה ומושל ברוחו מלוכד עיר- מי שיודע לשלוט ברוחו

ולעצור כעסו, ערכו גדול מגיבור הכובש עיר." (אבות פרק ד')

הסבר בקצרה: מי שמתגבר על יצרו ולא ממהר להתעצבן או לנקום הוא

לפעמים יותר גדול ממי שנלחם במלחמות

4.

סרטון - מהי גבורה? <https://www.youtube.com/watch?v=E6w5uSC5ciw>

[v=E6w5uSC5ciw](https://www.youtube.com/watch?v=E6w5uSC5ciw)

5.

צופר סיום הגבורה היא אניה פסגה..